

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 13/2015-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Dominikou Horváthovou, Advokátska kancelária, Jašíkova 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 153/2005, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 153/2005 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 153/2005 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 209,73 € (slovom dvestodeväť eur a sedemdesiattri centov) na účet advokátky JUDr. Dominiky Horváthovej, Advokátska kancelária, Jašíkova 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 13/2015 z 15. januára 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 153/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 7. apríla 2005 na okresnom súde žalobu proti Slovenskej sporiteľni, a. s. (ďalej len „žalovaný 1“), a [REDACTED] (ďalej len „žalovaný 2“) „o neplatnosť zmluvy“. Prvé pojednávanie okresný súd nariadil až 11. februára 2008 a vo veci samej rozhodol rozsudkom 14. februára 2008. Po podaní odvolania odporcom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 18. júna 2009 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom období bol okresný súd nečinný a pojednávanie konané až 24. júna 2011 odročil na neurčito z dôvodu, že je potrebné rozhodnúť o procesných návrhoch účastníkov. Napriek tomu, že okresný súd o týchto návrhoch rozhodol uznesením už 7. júla 2011, ďalšie pojednávanie určil až na 16. október 2012 a následné pojednávanie 6. decembra 2012 zrušil z dôvodu, že žalovaný 2 nemá vykázané doručenie a bude mu ustanovený opatrovník, hoci „mal vedomosť o nemožnosti doručovať listiny odporcovi v 2. rade minimálne od konca roku 2010, keď žiadal od navrhovateľky oznámenie inej známej adresy“.

Ďalšie pojednávanie bolo nariadené až na 28. jún 2013 a potom nasledovalo dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu. Z úkonov v rozpätí rokov 2009 – 2014 je zrejmé, že okresný súd koná v rozpore so zásadami hospodárnosti konania a zdĺhavo rieši procesné otázky účasti v konaní a vysporadúva sa so vznesenou námietkou premlčania.

Sťažovateľka 8. októbra 2014 podala aj sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu, pričom celkovú dobu konania 9 a pol roka považuje za neprimerane dlhú.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavou Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/153/2005 porušené bolo.“

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 13C/153/2005 konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 7.000,- €, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...

4. Okresný súd Bratislava II je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania a právneho zastúpenia vo výške 209,73 € na č. účtu..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

K prijatej sťažnosti sa vyjadril aj okresný súd, ktorý vo svojom podaní sp. zn. Spr. 2012/2015 z 27. februára 2015 doručenom ústavnému súdu 13. marca 2015 uviedol:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu vyplýva, že v predmetnej veci došlo opakovane ku zmene zákonného sudcu, čo možno kvalifikovať ako jeden z faktorov podmieňujúcich dĺžku trvania predmetného konania, nakoľko po zmene zákonného sudcu musel nový zákonný sudca vec opätovne naštudovať. Okrem toho je zo spisu zrejmé, že v období od 01. 08. 2013 boli vo veci prieťahy spôsobené aj nečinnosťou zákonnej sudkyne JUDr. Marcely Gandelovej.

K ďalšiemu konaniu vo veci je potrebné uviesť, že sudkyňa JUDr. Marcela Gandelová, ktorá bola zákonnou sudkyňou v predmetnej veci v období od 01. 08. 2013, sa listom prezidentovi SR zo dňa 21. 01. 2014 vzdala funkcie sudcu a táto je zanikla ku dňu 31. 01. 2014. Následne bola vec dňa 24. 02. 2014 prikázaná opatrením predsedu súdu zákonnému sudcovi JUDr. Karolovi Posluchovi, avšak z dôvodu jeho preloženia Súdnou radou SR na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Bratislava V musela byť predmetná vec opätovne opatrením predsedu súdu prikázaná na vybavenie novému zákonnému sudcovi, a to JUDr. Petre Priečinskej, ktorá vo veci koná bez prieťahov.

Zároveň uvádzam, že v súčasnosti sú úkony vykonávané plynulo, bez prieťahov, pojednávanie dňa 02. 01. 2015 bolo odročené z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu na deň 31. 03. 2015.“

Súčasťou vyjadrenia predsedu okresného súdu bol chronologický prehľad procesných úkonov okresného súdu v tejto veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila v podaní doručenom ústavnému súdu 2. apríla 2015, v ktorom okrem iného uviedla:

„... Vzniknuté prietahy v konaní Súd odôvodňuje najmä tým, 2x došlo k opakovanej zmene zákonného sudcu, v danom prípade 5 krát. Pri tomto argumente musíme zdôrazniť, že obdobie nečinnosti súdov zapríčinené preťaženosťou súdov a opakovanou zmenou zákonného sudcu má taký istý dopad na porušenie sťažovateľkiných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako keby tieto prietahy boli spôsobené nečinnosťou konkrétneho zákonného sudcu.

V danom prípade súdne konanie trvá viac ako 9 rokov. Už len na základe posúdenia tohto neprimeraného obdobia ho možno považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Takáto zdlhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate.

Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietahov. Systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ľarchu účastníkov konania.

Máme za to, že aj zo samotného vyjadrenia súdu vyplýva, že v danom konaní prietahy skutočne vznikli.

Zotrývame preto na dôvodoch uvedených v sťažnosti zo dňa 03. 11. 2014 a žiadame, aby ústavný súd prijal navrhovaný nález.“

Z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti:

Napadnuté konanie začalo 7. júla 2005, keď sťažovateľka ako žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 2. rade Helembai Eugen podali žalobu proti žalovaným 1 a 2 „o neplatnosť Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam“.

Dňa 7. septembra 2005 okresný súd vyzval žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku 1 000 Sk a tí ho zaplatili 21. septembra 2005. Dňa 5. októbra 2005 okresný súd vyzval žalovaných na vyjadrenie k žalobe, výzvu neprevzal „žalovaný 2“. Od 21. novembra 2005 až do 2. júna 2006 okresný súd cez register obyvateľov Banská Bystrica, Ústrednú evidenciu väzňov a Sociálnu poisťovňu Bratislava (ďalej len „inštitúcie“) zisťoval adresu bydliska žalovaného 2, ktorému zaslal žalobu na vyjadrenie opätovne 22. júna 2006.

Dňa 20. apríla 2007 doručil okresnému súdu Mgr. Kušnír, právny zástupca Slovenskej konsolidačnej, a. s., „návrh na zámenu účastníka konania“ na „[REDAKOVANÉ]“, o ktorom okresný súd rozhodol 4. januára 2008 tak, že nepripustil zámenu účastníka na strane žalovaného v 1. rade.

Dňa 11. februára 2008 za účasti účastníkov konania sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. február 2008, keď bol vyhlásený rozsudok. Proti rozsudku okresného súdu podal 14. apríla 2008 odvolanie žalovaný 1. Dňa 17. júna 2008 bol spis doručený krajskému súdu, ktorý 18. júna 2009 zrušil rozsudok okresného súdu zo 14. februára 2008.

Dňa 15. januára 2010 okresný súd doručoval svoje uznesenie o nepripustení zámeny účastníkov zo 4. januára 2008 a 12. augusta 2010 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky a ďalších účastníkov oznámiť, či súhlasia so zámenou žalovaného v 1. rade. Od 27. októbra 2010 do 12. novembra 2010 okresný súd zisťoval cez inštitúcie pobyt žalovaného 2.

Dňa 15. novembra 2010 právny zástupca žalovaného 3 oznámil, že „netrvá na vstupe do konania na strane navrhovateľa“, a 24. novembra 2010 oznámil, že žiada žalobu

zamietnuť, pretože „navrhovateľ si v konaní neuplatnil nárok voči pasívne legitimovanému subjektu“. Dňa 29. decembra 2010 okresný súd ustanovil žalovanému 2 opatrovníka a 29. apríla 2011 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky na oznámenie, či trvá na návrhu, „nakoľko... spol. [REDAKOVANÉ] oznámila, že berie svoj návrh na zámenu odporcu v 1. rade späť“.

Dňa 20. mája 2011 právna zástupkyňa sťažovateľky oznámila, že trvá na podanej žalobe. Dňa 31. mája 2011 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľka bola prítomná. Bolo odročené na 24. jún 2011 a 2. júna 2011 okresný súd zrušil svoje uznesenie o ustanovení opatrovníka žalovanému 2. Dňa 15. júna 2011 právna zástupkyňa sťažovateľky požiadala, aby okresný súd pripustil do konania na strane žalovaného „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“.

Dňa 24. júna 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, sťažovateľka bola prítomná. Bolo odročené na neurčito a 7. júla 2011 okresný súd pripustil do konania „Genaro Investments Limited...“.

Dňa 29. júla 2011 Mgr. Kušnír doložil plnú moc „na zastupovanie spoločnosti proti dlžníkovi [REDAKOVANÉ] a spol.“ a súčasne oznámil, že vznáša námietku premlčania.

Dňa 26. júla 2012 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky na vyjadrenie sa k námietke premlčania a 16. októbra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bola sťažovateľka prítomná. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito (účastníci sa mali pokúsiť o mimosúdnu dohodu). Dňa 16. novembra 2012 sťažovateľka oznámila, že medzi účastníkmi nedošlo k mimosúdnej dohode. Dňa 27. novembra 2012 okresný súd opätovne ustanovil opatrovníka žalovanému 2. Dňa 29. mája 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľka ani jej právna zástupkyňa neboli prítomné. Dňa 28. júna 2013 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie, za sťažovateľku bola prítomná právna zástupkyňa. Ďalšie pojednávania sa konali 9. decembra 2014 (účastníci sa mali pokúsiť o mimosúdnu dohodu) a 31. marca 2015. Konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05).

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory „o neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam“ tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité, hoci v priebehu konania bolo potrebné rozhodovať aj o procesných návrhoch účastníkov. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania podľa ústavného súdu nebol závislý od skutkovej náročnosti prerokovávanej veci a ani okresný súd nenamietal vo svojom vyjadrení k sťažnosti prípadnú právnu alebo skutkovú zložitosť veci.

2. Pri hodnotení podľa druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľky a jej právnej zástupkyne, ústavný súd dospel k záveru, že ich správanie podstatným spôsobom neprispelo k predĺženiu posudzovaného konania. Zúčastňovali sa všetkých nariadených pojednávaní a v roku 2014 podali aj sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu. Ani okresný súd neuviedol žiadne dôvody, ktorými by sa mali podieľať na doterajšej dĺžke konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom v posudzovanej veci a ako vyplýva z prehľadu procesných úkonov, okresný súd bol úplne nečinný takmer 13 mesiacov, t. j. od 7. decembra 2006, keď zaslal vyjadrenie žalovanej v 1. rade sťažovateľke, až do 4. januára 2008, keď rozhodol o nepripustení ďalšieho účastníka na strane žalovaných, alebo viac ako 15 mesiacov, t. j. od 7. júla 2011, keď pripustil toho účastníka do konania, ktorého predtým nepripustil do konania v roku 2008, až do 16. októbra 2012, keď sa uskutočnilo pojednávanie, nečinnosť bola zistená aj od 28. júna 2013 (pojednávanie) až do 9. decembra 2014 (pojednávanie), ktorú priznal aj samotný okresný súd. Okrem nečinnosti bol postup okresného súdu aj neefektívny, pretože jeho rozsudok zo 14. februára 2008, ktorým vyhovel žalobe sťažovateľky, bol zrušený krajským súdom v júni 2009. Ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (napr. IV. ÚS 280/2011, III. ÚS 231/2012, III. ÚS 473/2012) zastáva názor, že takéto konanie už len vzhľadom na dĺžku jeho trvania nie je potrebné ďalej osobitne vyhodnocovať a podrobne rozoberať aj iný neefektívny, resp. nesústredený postup okresného súdu, pretože už len s poukazom na celkovú dobu trvania konania možno konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Takáto zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty účastníka do takej miery, že sa jeho právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07).

Nemožno akceptovať ani obranné tvrdenie okresného súdu, že na predĺžení konania sa výraznou mierou podieľali zmeny zákonných sudcov, pretože tieto okolnosti v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na farchu účastníkov súdneho konania, čo uviedla aj právna zástupkyňa sťažovateľky v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu.

Vychádzajúc teda zo samotnej dĺžky predmetného konania a zo zistených období nečinnosti konajúceho súdu a jeho neefektívnej činnosti, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 153/2005 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené

v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Pretože v súčasnosti nie je konanie právoplatne skončené, ústavný súd tiež prikázal okresnému súdu vzhľadom na stav, v akom sa napadnuté konanie nachádzalo ku dňu rozhodovania ústavného súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku rozhodnutia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia, pretože stav právnej neistoty nepriaznivo vplýva na jej psychický stav. Vzhľadom na to považuje za spravodlivé, aby na zmiernenie jej nemajetkovej ujmy bola odškodnená formou finančného zadosťučinenia v sume 7 000 €, ktorého výšku považuje za obvykle priznávanú Európskym súdom pre ľudské práva a ústavným súdom.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 13 C 153/2005, berúc do úvahy tiež konkrétne okolnosti daného prípadu, ktoré sú spomínané v hodnotení jednotlivých kritérií, považoval ústavný súd priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, a preto vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľky nevyhoviel (bod 5 výroku rozhodnutia).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou JUDr. Dominikou Horváthovou, Advokátska kancelária, Jašíkova 2, Bratislava, ktorá ich vyčíslila v petite sťažnosti spolu sumou 209,73 €. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená suma je nižšia ako suma, ktorá by patrila sťažovateľke podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a neodporuje tejto vyhláške. Ústavný súd jej preto trovy právneho zastúpenia priznal v požadovanej sume (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2015